

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Noves esclavituds

FOTO: FREEPIK

Aquests dies que celebrem la festa de la Mare de Déu de la Mercè, copatrona de Barcelona, recordem també els mercedaris, orde religiós fundat fa més de 800 anys per sant Pere Nolasc. Ell era un comerciant que, per la seva feina, coneixia les duríssimes condicions a les quals estaven sotmesos els cristians capturats pels musulmans.

Amb només vint-i-tres anys, sant Pere Nolasc va començar a organitzar algunes expedicions per negociar l'alliberament dels captius. Quinze anys després, se li va aparèixer la Mare de Déu, que el va inspirar a fundar un orde religiós per redimir els captius. Llavors ja liderava un petit grup de laics. Eren persones d'òrgens molt diversos que coneixien una realitat dura i que, enlloc de tancar els ulls, es van unir per alleujar la situació dels qui la patien.

Cada època té les seves pròpies esclavituds. Fa 800 anys, potser l'esclavitud més sagnant era la privació de llibertat i la reducció a esclau en terres llu-

nyanes. Avui també hi ha esclavituds com les addiccions a les drogues, a la pornografia, etc., que generen situacions opressores i degradants per als qui les pateixen. N'hi ha d'altres, com la manca d'habitatge, que també condemnen les persones que les pateixen.

Els mitjans de comunicació sovint es fan ressò del creixent problema de l'habitatge i dels drames que se'n poden derivar. És un tema greu que afecta moltes persones de diferent estatus social i condició. Els que no tenen feina i els que en tenen, però no arriben a final de mes; els joves que volen començar una nova vida o la gent gran que no pot assumir el preu del lloguer. En definitiva, ens afecta a tots.

No podem limitar-nos a considerar només la dimensió econòmica de l'habitatge. Tenir una casa és molt més. Quan vivim en un espai, aquest es transforma en la nostra llar, un lloc on creixem, on cuidem els éssers estimats i som cuidats, on ens sen-

tim protegits. Sense un sostre, la salut s'afebleix, treballar és difícil, conviure i relacionar-nos amb els altres es fa complicat.

Més enllà de les dades oficials, que són greus, hi ha situacions que passen desapercibudes. En temps de pandèmia, més d'un terç de les famílies acompanyades per Càritas Diocesana de Barcelona que vivien en una habitació rellogada, van haver de canviar d'habitació per no poder pagar el preu que els demanaven. En moltes d'aquestes famílies hi havia un o dos fills en edat escolar. Qualsevol canvi d'habitació feia més difícil portar el nen a l'escola, ja que gairebé sempre els quedava molt més lluny.

Benvolguts germans i germanes, és el moment de fer com sant Pere Nolasc i els seus companys, comprometre'ns i treballar junts. Fa 800 anys, van comptar amb el suport del rei Jaume I. Déu vulgui que tots contribuïm a construir un món on tothom pugui viure en una llar digna.

ENTREVISTA

Voler viure a casa

MONTSERRAT VILASECA

La Remedios era un dona de 78 anys que vivia al Raval de Barcelona, on era molt estimada. Va ser una persona perifèrica que després d'un llarg i difícil itinerari va trobar un centre a la seva vida: la família, els amics del Raval i la Comunitat de Sant'Egidio. La psicopedagogista Montserrat Vilaseca, que coordina el servei dels ancians de Sant'Egidio, ha fet memòria de la Remedios en el llibre *Vull viure a casa* (Parcir).

Per què t'has vist en la necessitat de fer aquest llibre?

El llibre parla de la lluita de la Remedios per no deixar casa seva. Parla del desig de ser escoltada quan costa tant que s'escolti els vells; de la necessitat de tenir algú al costat que t'estimi; d'alternatives a la institucionalització; de com l'amistat posa els pobres al centre de la vida de la ciutat; de la importància dels joves en la vida dels ancians. La Remedios ha suscitat una gran commoció a qui l'ha llegit.

Què us va ensenyar la Remedios?

La Remedios era una dona humil, amb una gran capacitat d'atracció per a tothom; era molt estimada. Vam aprendre molt d'ella: la seva simpatia, la fidelitat en l'amistat..., però especialment la seva gran determinació en lluitar per allò que volia, sobretot per no deixar casa seva, ni el seu barri. La seva història em va inspirar a escriure el llibre.

Què fa Sant'Egidio per les persones grans?

Sant'Egidio fa més de 50 anys que viu al costat dels ancians. Escoltant-los hem après a conèixer quines són les seves demandes. La primera resposta que donem és l'amistat. Els donem companyia, els sostenim en els moments de debilitat, de moltes maneres: trucant-los, visitant-los, els acompanyem en els moments importants de la vida, com faria un familiar, un amic que els estima. I demanem a l'Administració que puguin continuar vivint a casa seva; per la qual cosa cal augmentar l'assistència domiciliària.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un parenostre pels difunts

Quan jo tenia setze anys, en fa ja bastants, el senyor rector de la parròquia, un sacerdot venerable i exemplar, estimat per tothom, em convidà a anar a Lourdes amb un altre xicot, seminarista, un any més gran que jo. Per arribar a la nostra destinació travessàrem moltes poblacions. Cada vegada que passàvem per davant d'un cementiri ens convidava a resar un parenostre. Així ho fèiem. Quan n'havíem resat un parell, ens digué: «Potser us ha estranyat que us demani que resem un parenostre sempre que passem per davant d'un cementiri. Jo ho faig, també, sempre que veig un cotxe funerari pels carrers de la nostra ciutat», afegí. «Penso que és bo resar pels difunts ja enterrats o pel del cotxe funerari; potser ningú o poques persones ho han fet. Això dona vida a la comunió dels sants». Seguïrem resant un parenostre quan des del cotxe albiràvem un cementiri.

Certament, és bo pregar pels difunts, pels qui, travessada la porta de la mort, ja han arribat a la casa del Pare, font d'amor i de misericòrdia. És bo demanar a Déu que els perdo-

ni els seus pecats, les seves infidelitats en el seguiment dels ensenyaments de Jesús. Preguar perquè vegin Déu, perquè gaudeixin de la seva llum i de la seva pau. És bo pregar pels nostres familiars i amics difunts, per totes aquelles persones amb les quals tenim una obligació especial. És bo pregar pels difunts desconeguts; com deia el senyor rector, potser poques persones o ningú han pregat per ells. Les pregàries d'intercessió són signe d'aquesta comunió entre els vius i els morts, la comunió dels sants. Són pregàries en les quals la persona que prega dona compliment a la petició de Pau: «Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres» (Fl 2,4). Per fer realitat la comunió dels sants hem de pregar pels difunts, certament, i demanar, alhora, que ells intercedeixin per nosaltres davant Déu, Pare misericordiós, perquè caminem dreturament seguint les petjades de Jesús.

Des d'aquells dies de l'anada a Lourdes, sempre més, quan em trobo en les situacions que esmentava el recordat senyor rector, reso un parenostre.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Busca a tu hermano

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Cuando el Papa, en sus viajes apostólicos, se desplaza a diferentes lugares a los que lleva la presencia del Señor, muestra la figura de nuestra madre María, madre misericordiosa que nos mira con sus ojos compasivos y auxiliaadores. A Ella se acoge y pide su intercesión.

Hace unos años, en el Santuario Madre de la Misericordia de Lituania, señalaba que María «como toda buena madre, busca reunir a la familia y nos dice al oído: "Busca a tu hermano". Así nos abre la puerta a un nuevo amanecer, a una nueva aurora» (22.09.18).

Es el gesto de la Virgen de la Mercè. Ella, que siempre fue humilde y generosa, en los orígenes de la obra de la Mercè, mostró entre nosotros cuán

valiosa es la vida, si se la vive por amor a Cristo y a los hermanos.

El Señor que conoce nuestra apatencia de los primeros puestos, nos muestra el camino más auténtico: recibir en su nombre a los pobres siendo uno más de ellos; mirar la necesidad de los demás sin creernos superiores a nadie (cfr. Mc 9,30-37).

Pidamos a la Mare de Déu de la Mercè, que al entregar nuestra vida entendamos que «progresar significa estar siempre al servicio. Promocionar: Sí, es un verbo hermoso —decía el Papa—. Entender que el verdadero poder es el servicio; la verdadera promoción, la que hace que nos parezcamos mejor a Jesús, es la de ser promovidos a la humildad y a la cruz y a la entrega» (cfr. Homilía, 21.05.13).

Lectures de la missa diària i santoral

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona. Sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. □ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. ■ Dimecres [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva). Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg. Beates Carme, Rosa i Magdalena Fradera, Missioneres del Cor de Maria, verges i màrtirs l'any 1936.

26. ■ Dijous [Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons màrtirs de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics. Sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

27. □ Divendres [Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633). Sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dissabte [Coh 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII). Sant Simó Rojas, prevere trinitari, de Valladolid; santa Eustoqui, filla de santa Paula. Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants). Sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12,17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

Salm responsorial (53)

R. El Senyor fa costat als meus defensors.

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

¿D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? ¿No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els seus deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa als seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies». Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «¿Què discutíeu pel camí?». Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots». Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat».

Lectura de libro de la Sabiduría (Sab 2,12,17-20)

Se decían los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso: se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librará de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues, según dice, Dios lo salvará.»

Salmo responsorial (53)

R. El Señor sostiene mi vida.

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de estos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado».

COMENTARI

El més important és estimar amb l'amor de Jesús

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Sembla que en les qüestions de la nostra societat, i amb les relacions que puguem tenir, es tracti d'establir una competició per veure qui és el més important, el més fort, el més intel·ligent, el més ric, el més savi, el més gran triomfador. Tot podria resultar una invitació a superar-nos i per gaudir bé de tots els dons i qualitats que Déu ens dona al llarg de la vida, i que tenim el deure de procurar que creixin i siguin ben profitosos per lloar el Senyor, i per servir i ajudar els altres.

Però una temptació que podem experimentar és la de comparar-nos amb els altres i omplir-nos d'orgull per creure'ns superiors, o entristir-nos perquè ens pensem que som molt limitats i tothom ens guanya. No és fàcil superar aquesta trampa, posada molt a prop nostre. Som cridats a donar, a servir, a estimar, a perdonar. Jesús ens ho diu ben clar: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.»

Tots hem pogut veure a diferents mares que jugaven amb els seus fills petits, i com respiraven felicitat i pau, tant elles com els seus filllets. Però també hem pogut conèixer baralles entre germans, o entre pares i fills, que deixant estar els motius que hi poden haver, amb facilitat descobrim egoisme, enveja, tancament als propis interessos, i falta de comprensió i tolerància davant dels fets, sentiments, reaccions i formes de comportar-se dels altres.

De vegades es detecta un menyspreu envers els més febles, o aquelles persones que per diferents motius ens costa d'acceptar. Sovint en la nostra societat es parla d'autoestima, i és important, perquè ens pot ajudar a descobrir tots els dons que Déu ens va regalant al llarg dels anys, i se'ns convida a utilitzar-los, també, en profit nostre i dels nostres germans.

Però alerta, no podem reduir l'autoestima en un tancament egoista que es despreocupa dels altres, i solament s'interessa per la seva pròpia identitat, i el triomf per damunt de les altres persones.

Déu ens ha creat perquè ens estima, i ens ha fet capaços d'estimar, de servir els altres, de compartir i gaudir de l'ajuda i comunicació fraterna. Serem valorats per la manera com hem agraït els dons rebuts del Senyor, i per l'amor amb el que hem procurat estimar el proïsme.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Parròquia de Santa Tecla. El proper diilluns, 23 de setembre, a les 19 h, el cardenal Joan Josep Omella presidirà l'Eucaristia solemne en ocasió de la festa de Santa Tecla. (Av. Madrid, 107).

Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè. El proper dimarts, 24 de setembre, a les 10.30 h, el cardenal Joan Josep Omella presidirà l'Ofici Pontifical. A la basílica de la Mare de Déu de la Mercè. (c/ de la Mercè, 1)

Comissió Permanent de la CEE. El 26 i 27 de setembre, el cardenal Omella participarà en aquesta comissió de la CEE, a Madrid.

AGENDA

Institut Emmanuel Mounier de Catalunya. El proper dijous, 26 de setembre, a les 19 h, tindrà lloc la conferència inaugural del curs sota el títol: «La tasca humanitzadora de la cultura». Anirà a càrrec del Dr. Albert Llorca i serà presentada pel Dr. Tura Pedemonte. A la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona. (c/ Diputació, 231).

Taller de lectura. El proper dimecres, 2 d'octubre, de 18 a 20 h, es durà a terme un taller de lectura que porta per títol: «El tríptic visionari d'Hildegarda de Bingen», a càrrec de Georgina Rabassó, doctora en Filosofia, investigadora del Centre de Recerca ADHUC (UB) i emprenedora en el sector de

REFLEXIONS D'ESTIU

14. La infància espiritual no és per als infants

A l'Evangeli és molt clar que la «infància espiritual» és la condició que posa Jesús per entrar al Regne i que presenta com a ideal per a qui el vulgui viure: «En veritat us ho dic: Si no canvieu i us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel» (Mt 18,3). Ara bé, també aquí cal evitar la confusió freqüent entre aquesta infància com a camí de maduresa humana i l'infantilisme, que és tot el contrari, ja que és l'abdicació de les responsabilitats, sotmetiment, banalització.

El mateix Jesús, en aquesta invitació a viure la infància espiritual, reconeix que és una qüestió que cal recuperar. Com respon a Nicodem quan li demana què cal fer per entrar al Regne: «En veritat, en veritat t'ho dic: ningú no pot veure el Regne de Déu. Si no neix de dalt» (Jn 3,3). Afegint que recuperar-la no és qüestió de voluntarisme, és necessària l'ajuda de l'Esperit: «En veritat, en veritat t'ho dic: Ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit» (Jn 3,3-5).

Jesús no fa una descripció explícita i completa d'aquesta infància a la qual ens crida; els trets que l'expliquen els trobem dispersos en el conjunt de l'Evangeli. Potser la primera cosa que defineix la infància és aquell tendre abandonament confiat que ell mateix va viure a la falda de la mare i sota la seva mirada amorosa. El salmista ho concreta en la pregària: «Em mantinc en pau, tinc l'ànima serena; com un infant a la falda de la mare, com un petit infant se sent la meua ànima» (Sl 131,2).

La infància espiritual ens fa veure el món amb la mirada del Senyor quan, al final de la creació, «Déu veié que tot això era bo» (Gn 1,31). I aquesta mirada no sols és una mirada neta, és també una mirada contemplativa, que es deixa sorprendre. «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19).

Oriol Xirinachs Benavent (Cosas nuevas i cosas viejas (Mt 13,52), CPL Ed., Barcelona, 2023)

les humanitats digitals. Organitza la Fundació Joan Maragall. Cal inscripció prèvia. Al Palau de la Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9).

XII Jornades del Desert on-line. Del 18 al 24 de novembre, la Comunitat Eucumènica Horeb Carles de Foucauld organitza aquestes jornades sota el tema: «Madeleine Delbrel deixeble de Carles de Foucauld». Dirigeix José Luis Vázquez Borau. Per a inscripcions de les jornades: foucauld.horeb@gmail.com.

Institut Sant Tomàs de Balmesiana. El proper dissabte, 5 d'octubre, a

les 19 h, s'organitza un acte homenatge al professor José Maria Alsina Roca en ocasió de l'inici de curs de l'institut. Al web istomas.org hi trobaran l'oferta de cursos.

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

anys, el passat dimarts, 10 de setembre. El Sr. Cardenal Arquebisbe, el Sr. Cardenal Arquebisbe emèrit, els Srs. Bisbes auxiliars, els preveres i els diàques ho fan saber als fidels de l'Església perquè l'encomanin a la misericòrdia del Senyor.

La missa exequial va tenir lloc el passat 12 de setembre, a la capella de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol.

IN MEMORIAM

Mn. Bartomeu Palau Redon. Diaca de l'Arquebisbat de Barcelona, va morir en la pau de Crist a l'edat de 87

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Nuevas esclavitudes

Estos días en que celebramos la fiesta de la Virgen de la Merced, copatrona de Barcelona, recordamos también a los mercedarios, orden religiosa fundada hace más de 800 años por san Pedro Nolasco. Él era un comerciante que, por su trabajo, conocía las durísimas condiciones a las que estaban sometidos los cristianos capturados por los musulmanes.

Con solo veintitrés años, san Pedro Nolasco comenzó a organizar algunas expediciones para negociar la liberación de los cautivos. Quince años después, se le apareció la Virgen, que lo inspiró a fundar una orden religiosa para redimir a los cautivos. Entonces ya lideraba un pequeño grupo de laicos. Eran personas de orígenes muy diversos que conocían una realidad dura y que, en lugar de cerrar los ojos, se unieron para aliviar la situación de quienes la sufrían.

Cada época tiene sus propias esclavitudes. Hace 800 años, quizás la esclavitud más sangrante era la privación de libertad y la reducción a esclavo en tierras lejanas. Hoy también existen esclavitudes como las adicciones a las drogas, a la pornografía, etc., que generan situaciones opresivas y degradantes para quienes las padecen. Hay otras, como la falta de vivienda, que también condenan a las personas que las sufren.

Los medios de comunicación a menudo se hacen eco del creciente problema de la vivienda y de los dramas que pueden derivarse. Es un tema grave que afecta a muchas personas de distinto estatus social y condición. Los que no tienen trabajo y los que lo tienen, pero no llegan a fin de mes; los jóvenes que quieren empezar una nueva vida o los ancianos que no pueden asumir el precio del alquiler. En definitiva, nos afecta a todos.

No podemos limitarnos a considerar solo la dimensión económica de la vivienda. Tener una casa es mucho más. Cuando vivimos en un espacio, este se transforma en nuestro hogar, un lugar donde crecemos, donde cuidamos a nuestros seres queridos y somos cuidados, donde nos sentimos protegidos. Sin un techo, la salud se debilita, trabajar es difícil, convivir y relacionarnos con los demás se vuelve complicado.

Más allá de los datos oficiales, que son graves, hay situaciones que pasan desapercibidas. En tiempos de pandemia, más de un tercio de las familias acompañadas por Cáritas Diocesana de Barcelona que vivían en una habitación alquilada, tuvieron que cambiar de habitación por no poder pagar el precio que les pedían. En muchas de estas familias había uno o dos hijos en edad escolar. Cualquier cambio de habitación hacía más difícil llevar al niño a la escuela, ya que casi siempre les quedaba mucho más lejos.

Queridos hermanos y hermanas, es el momento de hacer como san Pedro Nolasco y sus compañeros, comprometernos y trabajar juntos. Hace 800 años, contaron con el apoyo del rey Jaime I. Ojalá todos contribuyamos a construir un mundo donde todos y cada uno de nosotros podamos vivir en un hogar digno.